

רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו וגו'.
 בגין דביומין דחול, שכינתא תתא אתלבשת באלין
 קליפין דמיתה דדינא. ובשבת אתפשטת מנייהו, בגין
 דאילנא דחיי דאיהו בן י"ה, יה"ו, אתחבר בה"א.
 ביה הוא זמנא נייקא אשתכחת לה"א, וכל מה דאיהו
 תחותה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן
 אינון (ס"א תחותה). תחות י' ישראל. וכל אתר דישראל
 משתפחין, נטירו אשתכח ונייקא.

ובגין דא, אסור למחרש בארעא, ולמעבד בה גומות,
 דהוי כאילו עביד פגימו בארעא קדישא, דאיהי
 שכינתא. ואסור לאשתמשא בכלים דארעא בשבת.
 ואפילו לטלטל אבן. ולא מידי אלא כלי בעלמא.
 דיהוי נייקא לון בזכו דשכינתא דאתקריאת אבנא,
 דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה,
 בצלותא. עמידה איהי לישראל, דבגינה אית לון
 קיומא בעלמא. ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רעה
 אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים, (תהלים
 קיח) אבן מאסו הבונים.

ובגין דא (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת
 לעשות את השבת לדרתם ברית עולם. צריך
 לנטרא לה בדירתם, דלא יפקון מרשות היחיד לרשות
 הרבים. והאי איהו דאוקמוה מארי מתניתין, יציאות
 השבת שתיים שהן (דף רמ"ד ע"א) ארבע, הוצאה מרשות
 לרשות, והכנסה נמי יציאה קרי לה. ואינון סמאל
 ונחש, צריכין ישראל לנטרא לון, דלא ייעלון לדירה
 דשכינתא, דאיהי רשות היחיד. מאן רשות הרבים.
 חללה שפחה זונה נדה גויה, רשות דסמאל ונחש,
 ושבעין ממנן דעמין.

ובחבורא קדמאה, אריתי מורי עם בשמי, דרועא
 מינא בירכא שמאלא. אכלתי יערי עם
 דבשי, יעקב ברחל. שתיתי ייני עם חלבי, דרועא
 שמאלא בירכא מינא. דרועא מינא בירכא שמאלא,
 אינון חסד עם הוד. יעקב ברחל, עמודא דאמצעייתא

אפו וגו'. משום שבימי החל השכינה
 התחוננה מתלבשת באלו הקלפות
 של מיתה ודין. ובשבת מתפשטת
 מהם, בגלל שעץ החיים שהוא בן
 י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א. בזמן
 ההוא מנוחה נמצאת לאות ה"א, וכל
 מה שהוא מתחתי, ולא צריך לומר
 בה והוא רחום. ומי אלו (שתחתי)?
 תחת י' ישראל. וכל מקום שישראל
 נמצאים, שמירה נמצאת ומנוחה.

ומשום זה אסור לחרש בארץ
 ולעשות בה גומות, שנעשה כאלו
 עשה פגם בארץ הקדושה, שהיא
 שכינה. ואסור להשתמש בכלים של
 הארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן
 ולא דבר, אלא כלי סתם, שיהיה
 מנוחה להם בזכות השכינה שנקראת
 אבן, שכתוב בה (בראשית כח) והאבן
 הזאת אשר שמתי מצבה - בתפלה,
 עמידה היא לישראל, שבגללה יש
 להם קיום בעולם, ועליה נאמר (שם
 מט) משם רעה אבן ישראל. (זכריה ג)
 על אבן אחת שבעה עינים. (תהלים קיח)
 אבן מאסו הבונים.

ומשום זה נאמר, (שמות לא) ושמרו בני
 ישראל את השבת לעשות את השבת
 לדרתם ברית עולם. צריך לשמר
 אותה בדירתם, שלא יצאו מרשות
 היחיד לרשות הרבים. וזהו שבארזנו
 בעלי המשנה, יציאות השבת שתיים
 שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה גם כן יציאה קורא לה. ואלו
 הם סמאל ונחש, צריכים ישראל
 לשמר עליהם שלא יכנסו לדירה של
 השכינה, שהיא רשות היחיד. מי
 רשות הרבים? חללה שפחה זונה
 נדה גויה, רשות של סמאל ונחש,
 ושבעים ממנים של העמים.

ובחבור הקדמון, אריתי מורי עם
 בשמי - זרוע ימין בירך שמאל.
 אכלתי יערי עם דבשי - יעקב ברחל.
 שתיתי ייני עם חלבי - זרוע שמאל
 בירך ימין. זרוע ימין בירך שמאל,
 הם חסד עם הוד. יעקב ברחל -

במלכות. דרועא שמאלא בירכא ימינא גבורה בנצח. ואמאי שני מדות דיליה הכי. אלא רזא דגימא הכא, דוד אמר הכא, (תהלים קלב) כהניך ילבשו צדק וחסדיך ירננו. ואתמר התם, ולוייך מיבעי ליה למימר. אמר קדשא בריך הוא לאו ארזא לשנות מדותי, אלא בתר דזמינת לי, אית לי למעבד רעותך. ומהכא אוליפנא, דבעל הבית דמזמין אפילו למלכא, אית ליה למעבד רעותיה. ובגין דא אוקמוה, כל מה שאומר לך בעל הבית עשה חוץ מצא. ועם כל דא דרזא דא שפיר איהו, הא כתיב (מלאכי א) אני יי לא שניתי, ובכל קרבנין לא פתיב בהון אלא ליהנה, איך יכול למהוי דישני דרגין דשמיה בקרבנא.

אלא, אריתי מורי: יוצר אור. עם בשמי: אהבת עולם. אכלתי יערי: שמע ישראל. עם דבשי: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. שתיתי ייני: והיה אם שמע, עד ויאמר. עם חלבי: מן ויאמר, עד אמת. אכלו רעים: ג' ראשונות, וג' אחרונות. שתו ושכרו דודים: שאר ברכאן דצלותא.

ובחבורא קדמאה, סתרא דקרבנא, פרים וכבשים ועתודים ועזים, אינון ארבעה, פני שור. פני נשר וגו', שתי תורים או שני בני יונה, וצריך לפרשא. אריה נחית לגבי שור, דאיהו שמאלא, לאתקשרא חסד בגבורה. אדם נחית לגבי נשר. דרגא דייעקב. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, שופריה דייעקב שופריה דאדם קדמאה הוה. ומאן גרים לאסתלקא לאתקרי ישראל, דכתיב, (בראשית לב) לא יעקב ואמר עוד שמך פי אם ישראל יהיה שמך, דיהוי ישראל עקר לאפרשא בינייהו. (ע"כ רעיא מהימנא).

ועשירית האיפה, (במדבר כח) אמאי. אלא עשירית האיפה, לקבל פנסת

העמוד האמצעי במלכות. זרוע שמאל בירך ימין - גבורה בנצח. ומדוע שתי מדות שלו כן? אלא הסוד שנאמר כאן, דוד אמר כאן, (תהלים קלב) כהניך ילבשו צדק וחסדיך ירננו. ונאמר שם, ולוייך צריף היה לו לומר! אמר הקדוש ברוך הוא, אין דרך לשנות מדותי, אלא אחר שהזמנתי אותי, יש לי לעשות רצונך. ומכאן למדנו, שבעל הבית שמזמין אפילו למלך, יש לו לעשות רצונו. ומשום זה בארוהו, כל מה שאומר לך בעל הבית עשה, חוץ מצא. ועם כל זה שסוד זה יפה הוא, הרי כתוב (מלאכי א) אני ה' לא שניתי, ובכל הקרבנות לא כתוב בהם אלא ליהנה, ואיך יכול להיות שישנה מדרגות של שמו בקרבנות?

אלא, אריתי מורי - יוצר אור. עם בשמי - אהבת עולם. אכלתי יערי - שמע ישראל. עם דבשי - ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. שתיתי ייני - והיה אם שמע, עד ויאמר. עם חלבי - מן ויאמר עד אמת. אכלו רעים - ג' ראשונות, וג' אחרונות. שתו ושכרו דודים - שאר ברכות התפלה.

ובחבור הקדמון, סתרא דקרבנות - פרים וכבשים ועתודים ועזים, הם ארבעה, פני שור, פני נשר וגו', שתי תורים או שני בני יונה. וצריף לפרשא. אריה יורד לגבי שור, שהוא שמאל, לקשר חסד בגבורה. אדם יורד לגבי נשר, דרגה של יעקב. ומשום זה בארוהו בעלי המשנה, תאר פניו של יעקב היה תאר פניו של אדם הראשון. ומי גרם שיעלה ויקרא ישראל, שכתוב (בראשית לב) לא יעקב ואמר עוד שמך פי אם ישראל יהיה שמך? שיהיה ישראל עקר להבדיל ביניהם.

(ע"כ רעיא מהימנא)

ועשירית האיפה (במדבר כח), מדוע? אלא עשירית האיפה, פנגד פנסת ישראל, שהיא העשירית שבמדרגות,

ישראל. דאיהי עשיראה דדרגין, ואצטריכא לאתיהבא בין תרין דרועין, ואיהי סלת נהמא, ואיהי נהמא. ובגין דאיהי נהמא, לא אתפקד על נהמא דחמשת מינין, דאיהי חטה, ושעורה, ושיפון וכו', ממנה של העולם. ולא שם ממנה עליהם, אלא הקדוש ברוך הוא לבדו.

ומשום זה מי שמזלזל בלחם וזורק אותו בארץ, עניות רודפת אחריו. וממנה אחד הפקד על זה, והוא רודף אחריו לתת לו עניות, ולא יוצא מן העולם עד שיצטרף לבריות. ועליו כתוב, (איוב טו) נדד הוא ללחם איה. נדד הוא, וילך מטלטל, וגולה ממקום למקום, ללחם איה הוא. ואין מי שישגיח עליו. זהו שכתוב איה מי שירחם עליו, משום שלא ימצא.

בלחודו.

ובגין דא, מאן דמזלזל בנהמא, וזריק ליה בארעא, עניותא רדיף אבתריה. וחד ממנא אתפקד על דא, ואיהו רדיף אבתריה, למיהב ליה עניותא, ולא יפוק מן עלמא, עד דיצטרף לברין. ועליה פתיב, (איוב טו) נדד הוא ללחם איה. נדד הוא, ויהף מטלטל, וגלי מאתר לאתר, ללחם איה הוא. ולית (דף רמ"ד ע"ב) מאן דישגח עליה, הדא הוא דכתיב איה. מאן דירחם עליה, בגין דלא ישפח.

ובחבור הקדמון, אמר הרועה הנאמן, ומה מי שמזלזל בפרורים של הלחם וזורק אותם במקום שלא צריך כף - כל שפן מי שמזלזל בפרורים של המח, שהם טפות הזרע, שזורק אותם בארץ, שנאמר בהם (בראשית ו) כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. או שזורק אותם בנדה, או בבת אל נכר, או בשפחה או בזונה. וכל שפן וכל שפן מי שמזלזל בפרורים של הלחם של התורה, שהם קוצי האותיות ותגי האותיות, שנאמר עליהם, כל המשתמש בכתר - יחלף.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא, מאן דמזלזל בפרורין דנהמא, וזריק לון באתר דלא אצטריף. האי כל שפן מאן דמזלזל בפירורין דמוחא, דאינון טפין דזרע, דזריק לון בארעא, דאתמר בהון (בראשית ו) כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. או דזריק לון בנדה, או בבת אל נכר, או בשפחה או בזונה. וכל שפן וכל שפן מאן דמזלזל בפירורין דנהמא דאורייתא, דאינון קוצי אתון, ותגי אתון, דאתמר עליהו כל המשתמש בתגא חלף.

וכר שפן מי שמוסר סודות התורה, וסתרי קבלה, וסודות מעשה בראשית, או סתרי האותיות של השם המפורש לאנשים שאינם הגונים, ששולט עליהם יצר הרע, אשה זונה, שנאמר עליה (משלי ו) כי בעד אשה זונה עד פפר לחם.

כל שפן מאן דמסר רזין דאורייתא, וסתרי קבלה, וסתרי מעשה בראשית, או סתרי אתון דשמא מפרש, לאנשים דלאו אינון הגונים, דשליט עליהו יצר הרע, אשה זונה, דאתמר עליה, (משלי ו) כי בעד אשה זונה עד שנאמר עליה (משלי ו) כי בעד אשה זונה עד פפר לחם.

וכר שפן מי שמוסר סודות התורה, וסתרי קבלה, וסודות מעשה בראשית, או סתרי האותיות של השם המפורש לאנשים שאינם הגונים, ששולט עליהם יצר הרע, אשה זונה, שנאמר עליה (משלי ו) כי בעד אשה זונה עד פפר לחם.

כפר להם. ולית להם אלא כ"ב אתון דאורייתא. ולית כפר, אלא אפלו הלכה אחת. (ועוד רעיא מהימנא).

ובחבורא קדמאה, לא גלי רזא כאלין פרוירין, אלא בארע פשט, ולא יהיב בהון שיעורא. אכל אוקמוה מארי מתניתין, דשיעורא דפירורין פזית לפחות, כל שפן אי אינון כפיצה. דמארי מתניתין דקדקו עלייהו, עד פזית עד כפיצה לברכא עלייהו.

ואר"ח רזא, א"ח הוא ט' פרוירין, שלש לכל סטר, תלת מן ד', תריין עשר. רביעית איהו שלימו, לאשלקמא ביה עשר. ולאשלקמא ד', דאינון יהוה. מאי עשר. אינון: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קוצא דאת ד' מן אחד, שיעורא כזית. י' מן יהוה, שיעורא דיליה כפיצה.

איהו ד', שלימו דמרפכתא דאדם, ושלימו דארבע אנפין דאדם. ובגין דא, (במדבר ו) ישא יהוה פניו אליך. ואוקמוה מארי מתניתין, והכתיב (דברים י) אשר לא ישא פנים. אלא אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (דברים יא) ואכלת ושבעת, והם דקדקו עליהם, עד פזית או עד כפיצה, ואיך לא אשא להם פנים. ורבנן דמתניתין ואמוראין, כל תלמודא דלהון, על רזין דאורייתא סדרו ליה.

קם רעיא מהימנא, וסליק ידוי קמי קדשא בריה הוא ושכינתיה, ואמר הכי, קדשא בריה הוא יהא רענא דילך, למיהב לון מזונא שלימתא, לתקנא לגבך, ולגבי מטרוניתא עלאה עלמא דאתי, דאתמר עלה, (תהלים כב) פי לי המלוכה ומושל בגוים. ולגבי מטרוניתא תניינא, דאתמר בה זמנא תניינא, (עובדיה א) והיתה לי המלוכה. לתקנא פתורא שלימתא, מכל עדונין, ומכל מאכלין. ואנא מזמן עמך, לכל מארי מתניתין, ולמארי מקרא, ולמארי תלמוד, וכל שפן למארי סתרי תורה דילך.

התורה. ואין כפר אלא אפלו הלכה אחת. (ועוד רעיא מהימנא).
ובחבור הקדמון לא גלה סוד באותם פרוירם אלא בדרך פשט, ולא נתן בהם שעור. אכל בארוהו בעלי המשנה, ששעור של פרוירם פזית לפחות, כל שפן אם הם כפיצה. שבעלי המשנה דקדקו עליהם, עד פזית עד כפיצה לברך עליהם.

ודרך סוד, א"ח - הוא תשעה פרוירם, שלשה לכל פוין, שלשה מן ארבעה - שנים עשר. ד' היא השלמות, להשלים בה עשרה. ולהשלים ארבעה, שהם יהוה. מהם עשרה? אלו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קוץ של אות ד' מאחד, שעורה בכזית. י' מהו"ה, שעורה כפיצה.

היא ד', שלמות המרפכה של אדם ושלמות של ארבע פנים של אדם. ומשום זה (במדבר ו) ישא יהוה פניו אליך. ובארוהו בעלי המשנה, והרי פתוב (דברים י) אשר לא ישא פנים. אלא אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (א) ואכלת ושבעת? והם דקדקו עליהם, עד פזית או עד כפיצה, ואיך לא אשא להם פנים! וחכמי המשנה והאמוראים, כל התלמוד שלהם על סודות התורה סדרו אותו.

קם הרועה הנאמן, והרים ידיו לפני הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וכך אמר: קדשא בריה הוא, יהי רצון שלך לתת לנו מזון שלם, לתקן אצלך ואצל המלכה העליונה, עולם הבא, שנאמר עליו (תהלים כב) פי לה המלוכה ומושל בגוים. ולגבי המלכה השניה שנאמר בה פעם שניה, (עובדיה א) והיתה לה המלוכה. לתקן שלחן שלם מכל מעדנים ומכל מאכלים. ואני מזמן עמך לכל בעלי המשנה, ולבעלי המקרא, ולבעלי התלמוד, וכל שפן לבעלי סודות